

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοψαστός < *ἀνοψάζω.

Ὁ μὴ ἔχων καλὴν ὄψιν, ζωηρὸν χρῶμα ἔνθ' ἄν. (α) Ἐπὶ ἀνθρώπου: Ἀόψιαστ' ῥ'ναῖκα Ζαγόρ. (β) Ἐπὶ ἄρτου: Ψωμί ἀνόψαστο Ζίτσ. Συνών. ἄνοψος.

ἄνοψος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄνουπους Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτσ.) ἄσπος Χίος ἄνουπους Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἀ.) ἄγουπους Ἡπ. (Κόνιτσ. Πέραμ.) ἄνα-
πους Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ὄψι.

*Ἀνόψιαστος (α), ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Πολὺ ἄνοψη 'ναι, θαρεῖ κάνεις πῶς εἶναι ἀρωσισμένη Ἀπύρανθ. Ἀοψο κορίτσι Χίος Πιδι ἄγουπου Κόνιτσ. Παρουσιάσκι ἄνουπους μπρουστά μου σήμωρα Ἡπ. Ἦταν σ'χαμρὸς κι ἄνουπους αὐτόθ. Ἀνόψιαστος (β), ὁ ἰδ., Ἡπ. (Κόνιτσ.): Ψωμί ἄνουπου.

ἀνταγιάντιστος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀδαγιάδιστος Κρήτ. Σέριφ. ἀδαγιάδιστος Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νταγιάντιστός < νταγιάντιζω.

Ἀνυπόφορος ἔνθ' ἄν.: Ἀνταγιάντιστος καημὸς Λεξ. Πρω. Ἀνταγιάντιστα βάσανα Λεξ. Δημητρ. Οἱ πρᾶ, ἀδα-
γιάδιστος γέν'κες! Λεῦκ.

ἀνταγναντιάζω ἀμάρτ. ἀδιγναδιάζω Ἀντίπαρ. Πάρ. (Λεῦκ. Παροικ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. ἀγναντιάζω, παρ' ὁ καὶ γναδιάζω.

1) Βλέπω τινὰ ἀπέναντι, ἀντικρὺ ἔνθ' ἄν.: Σὲ ἀδεγνά-
διασα Ἀντίπαρ. Τὸν ἀδιγνάδιασα τσαὶ τὸν εἶδα Παροικ. Συνών. ἀγναντιάζω 1. 2) Φθάνω, ἔρχομαι ἀπέναντί
τινος Πάρ.: Ἄσμ.

Κι ὅτε ἀδιγναδιάσανε ἐβρὸς 'ς τὸν ἄγιο-Γεώργι,
ἔλειωσ' ὁ νεὸς 'σὰν τὸ κερὶ κ' ἔσβησε 'σὰν λαμπάδα

ἀντακκιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *intaccare*.

Ἀρχίζω τι. Συνών. ἀντακκῶν-νω.

ἀντάκκιν τό, Κύπρ. ἀντάτδιν Κύπρ.

Ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ ρ. ἀντακκιάζω ἢ ἀντακ-
κῶν-νω.

Τμῆμα θεριζομένου ἀγροῦ, τὸ ὁποῖον καθορίζεται
ὑπὸ τοῦ ἀρχιθεριστοῦ σχηματίζοντος διὰ τοῦ δρεπάνου
στενὴν καὶ εὐθεῖαν δίοδον, ἢ τμῆμα ἀμπελῶνος μέλλον-
τος νὰ κλαδευθῇ ἢ νὰ τρυγηθῇ: Ἐβγαλαν ἕναν ἀντάτδιν
(ἐθέρισαν κτλ.) || Φρ. Μὲν τὸν κιάν-νης ἀντάτδιν (μὴ τὸν
στενοχωρῆς). || Παροιμ.

Γούμενος καθούμενος μετὰ ἀντάτδιν κόβκει

(ὁ μακρὰν τῶν πραγμάτων εὐρισκόμενος δὲν ἔχει ὀρθὴν
ἀντίληψιν τῆς πραγματικότητος καὶ τῶν δυσκολιῶν αὐτῆς).
Συνών. ἔργο, λαμνί.

ἀντακκούδιν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάκκιν καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-οῦδιν.

Μικρὸν ἀντάκκιν, ὁ ἰδ.

ἀντακκῶν-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *intaccare*.

Ἀρχίζω τι, καταπιάνομαι μὲ κατὶ: Ἀντακκῶν-νου-
σιν εἰς τὸ θέρος τοῦ κλιθαροῦ (κριθῆς). Ἀντάκκωσα 'ς τὴν
δουλειάν ἢ τὴν δουλειάν. Ἀντάκκωσες νὰ σπέρνης; Ἐν-ν'
ἀντακκῶση κ' εἰς τὸ φαεῖν. Ἀντάκκωσα νὰ κουβαλῶ πέτρες.

Ἀντακκῶσαν νὰ συνάουν ἐλαιές. Ἀντάκκωσέν τον 'ς τὸ ξύλον
(συνών. φρ. τὸν ἄρχισε 'ς τὸ ξύλο). Μόλις ἀντακκῶ-
σαμε, νὰ σου ἤρτεν τῶαί 'τθεῖνος.

***ἀντάλλαγα** ἐπίρρ. ἀλλάνταβα Στερελλ. (Αἰτωλ.
Κλών.) ἀλαφάνταλλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντάλλαγος.

Ἄνευ τάξεως, ἄνευ προσοχῆς: Ὅ,τ' κι ἂν κάτ'ς, τοὺ
κάτ'ς ἀλαφάνταλλα. Μὴν παίρ'ς ἀλαφάνταλλα τοὺ πιδι 'ς τὰ
χέρια σ', θὰ τοὺ σκοτυώης. Μὴν πααί'ς ἀλλάνταβα αὐτοῦ
π' πιρπατεῖς, θὰ πιδικλονθῆς κι θὰ πέης! Ἀλαφάνταλλα
πιρπατεῖς, καημένι, κόντιψις νὰ μὴ ξιθ'χιάης! Νὰ τρώς μὴ
τοὺν τρώπον σ', ὅχ' ἀλαφάνταλλα (μὴ τοὺν τρώπον σ'—εὐσχήμως).

ἀνταλλαγή ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀνταλλαῖ Παξ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ. ἀ. ἀδαλλαῖ Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνταλλαγή.

Τὸ νὰ ἀνταλλάσῃ τίς τι ἔνθ' ἄν.: Κάνομε ἀνταλλαγή
τὸ δεῖνα πρᾶμα μὲ τὸ δεῖνα σύνηθ. Νὰ κάωμου, ἂν θέλῃς,
ἀνταλλαῖ τὸ ἐλαιὸς Παξ. Κάνομε ἀνταλλαῖ τὸ γίδις Αἰτωλ.

***ἀνταλλαγιά** ἡ, ἀδαλλαβιά Θεσσ. (Πορταρ.) ἀνα-
φραδαλλιά Θεσσ. (Νευρόπ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντάλλαγος.

1) Τὸ ἀπροσδόκητον Θεσσ. (Νευρόπ.) 2) Ράπισμα
αἰφνίδιον Πελοπν. (Βούρβουρ.) 3) Δυστροπία Θεσσ.
(Πορταρ.)

***ἀνταλλαγιάζω**, ἀλαφανταλλιάζω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντάλλαγος ἢ τοῦ οὐσ. *ἀνταλλαγιά.
Καθίσταμαι ἐπιπόλαιος: Ἀλαφαντάλλιας καὶ σὺ τῶρα!
Εἶνι ἀλαφανταλλιασμένον πιδι τῶρα κι καμπούσουν κιρό!

ἀντάλλαγμα τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀντάλλαγμα Πόντ.
(Κερασ.) ἀδίλλαγμα Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀντάλλαγμα. Ἐν τῷ τύπ. ἀδίλλαγμα
ἔγινε ὑποκατάστασις τῆς προθ.

1) Τὸ πρὸς ἀνταλλαγὴν διδόμενον Πόντ. (Κερασ.)

2) Ἐξουθένωμα, κάθαρμα (ἢ σημ. ἐκ τοῦ γεγονότος,
ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν ἐξωτικῶν ἀνταλλάσόμενα παιδία εἶναι
καχεκτικά ὡς πιστεύεται. Πβ. *ἀνταλλαχτό) Πελοπν.
(Λακων.): Βρὲ ἀδίλλαγμα!

ἀνταλλάγμιν τό, ἀμάρτ. ἀνιλλάγμιν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάλλαγμα. Διὰ τὸ ἀνιλλάγμιν
ἰδ. ἀντάλλαγμα.

Πρᾶγμα ἀποβαλὸν τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ὄψιν: Ἀνι-
λλάγμιν ἐγένονμουν (ἐγενόμην ἐλεεινὸς ἐκ τινος νοσήματος).

ἀντάλλαγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀντάλλαβος Στερελλ. (Αἰ-
τωλ. Ἀρτοτ.) ἀδάλλαβος Θεσσ. (Ζαγορ. Πορταρ.) ἀλλάν-
ταβος Ἡπ. (Πωγών. κ. ἀ.) ἀλλάνταβος Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀρτοτ. Κλών.) ἀναφάνταλλος Πελοπν. (Βούρβουρ.) Σκιάθ.
ἀλαφάνταλλος Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἴλάνταβος Στερελλ.
(Κλών.) ἴλантаβος Πελοπν. (Γορτυν. Κερπιν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀντάλλαγος. Πβ. Σουῖδ. *ἀντάλλα-
γον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἐτέρου ἡλλαγμένον, οὐχὶ ἀνταλλον.

1) Ὁ ἔχων οἰονδήποτε σωματικὸν ἐλάττωμα Ἡπ.

2) Ἀνισόρροπος Πελοπν. (Γορτυν. Κερπιν.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀρτοτ.): Ἀφαρπάζονται αὐτεῖν, τό 'χ' τοὺ σόι τ'ς,
ἐν' ἀλαφάνταλλ' ἀθρῶπ' Αἰτωλ. Ἀχ, ἀλαφάνταλλι ἀνθρουπι,
δὲν πὰ νὰ χαθῆς! αὐτόθ. Εἶνι ἀντάλλαβος ἀθρουπους! αὐτόθ.
Αὐτὸς εἶναι ἴλантаβος Γορτυν. Κερπιν. Συνών. παλαβός.

β) Δύστροπος, πείσμων Θεσσ. (Πορταρ.) 3) Ἀπρό-
σεκτος, ἄτακτος Ἡπ. (Πωγών.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Πελοπν.
(Βούρβουρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Κλών.): Εἶναι νὰ ἀνα-
φάνταλλη, νὰ σαλαιδῇ Βούρβουρ. Ἀλαφάνταλλος ἀνθρουπους,

κάμμινια δ' λεία δὲ φκειάν' σουσιτὴ Αἰτωλ. Ἀλλάνταβον πιδί εἶν' οὐ δεῖνα αὐτόθ. Τί ἀλλάνταβους ἀνθρουπους εἶσι, πῆρις σβάρα μὲ τὰ πονδάρη σ' τὸν πιάτιον κί τό 'σπασις αὐτόθ. Μὲ πᾶτ' οἱς τὸν πονδάρ' κί μὸβγαλις τὸν νύχ', εἶσι ἀλαφάνταλ- λους ἀνθρουπους! αὐτόθ. Ἀλλάνταβ' ᾔναϊκα, κάθε μέρα κᾶν' ζ' μῆς, σπάει ποντήρια, φλιτζάνια αὐτόθ. Συνών. ἀκα- τᾶστατος I, ἀντίθ. ταχτικός, φρόνιμος.

άνταλλάζω λόγ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀνταλλάζον ἑνιαχ. βορ. ιδιόμ. ἀδιλλάζω Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνταλλάσσω. Ἐν τῷ τύπ. ἀδιλλάζω ἔγινε ὑποκατάστασις τῆς προθ.

1) Δίδω τι πρὸς ἀνταλλαγὴν λόγ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Δὲν ἀνταλλάζον γὼ τὸν χουράφι μ' μὲ τ' ἀμ- πέλ' αὐτεῖνον Αἰτωλ. Τ' ἀντάλλαξαν τὰ σπίτια αὐτόθ. Ἀλ- λάζω καὶ ἀνταλλάζω Κερασ. Ἄς ἀνταλλάζωμ' αὐτο αὐτόθ.

β) Φορῶ νέα καὶ καθαρὰ ἐνδύματα ἀντὶ τῶν παλαιῶν Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀλλάζω A 3 β. 2) Ἀμτβ. παραμορφοῦμαι, φθείρομαι Κεφαλλ.: Δὲν ξέρω πῶς ἐγί- νηκες, ἀδιλλάξες! Συνών. ἀσκημίζω. Πβ. ἀλλάζω B 1.

άνταλλαξιά ἡ, Μῆλ. ἀδαλλαξιά Νάξ. (Φιλότ.) ἀδαλ- λαξιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταλλάζω.

Ἀνταλλαγή ἐνθ' ἀν.: Θέλεις νὰ κάνωμε ἀνταλλαξιά; Μῆλ. Εὐτό τό χτήμα τό 'χω ἀδαλλαξιά ἀπὸ τὸν δεῖνα Φιλότ.

***άνταλλαχτό** τό, ἀδιλλαχτό Κεφαλλ.

Τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ἀνταλλαχτός < ἀνταλλάζω μεταπεσὼν εἰς σημασίαν οὐσιαστικοῦ. Πβ. καὶ μεταγν. ἐπίθ. ἀντάλλακτος.

Τέρας, ἔκτρωμα (διὰ τὴν σημ. πβ. ἀντάλλαγμα 2): Ἐγίνηκες σὰν ἀδιλλαχτό.

άνταλλος ἐπίθ. ἐγράφη ὡς συνών. τοῦ ἀκατᾶστα- τος I. Ἀντὶ τοῦ ὑποθετικοῦ τούτου τύπ. ἐπροτιμήθη ὁ ἀντάλλαγος, ὁ ἰδ.

άντάμα ἐπίρρ. ἐντάμα Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Σούρμ. Τραπ.) ἐντάμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σαράχ. Τραπ. κ. ἄ.) ἐντάμας Πόντ. ἀντάμα κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ.) Καλαβρ. Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν.) ἀδάμα πολλαχ. ἀντάμαν Πόντ. ἀντάμας Πόντ. ἀδάμι Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. ὄντάμαν Πόντ. (Χαλδ.) ἄντάμα Καλαβρ. (Καρδ.) Ρόδ. δάμα Λέσβ. Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φάρασ.) δάμας Μαριούπ. ἀνταμῶς Λεξ. Μπριγκ. ἀδαμῶς Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κεφαλλ. ἀνταμοῦ Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀντάμα, παρ' ὃ καὶ ἐντάμα, ὃ ἐκ τῆς μεταγν. φρ. ἐν τῷ ἄμα. Πβ. Κορ. Ἀτ. 2, 125. Ὁ τύπος ἀδάμι, ὅστις ὡς ἀντάμι καὶ ἐν Ἐρωφίλ. ἰντερμ. A 148 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) κατὰ τὸ δμάδι, μαζί. Πβ. Ἐρωτόκρ. (ἐκδ. ΣΞανθουδ. 497). Τὸ ἀνταμῶς κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -ῶς ἐπίρρ., τύπ. δὲ ἐνταμῶς καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. 401 (ἐκδ. ΚΚrumbacher). Τὸ ἀνταμοῦ κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα εἰς -οῦ ἐπίρρ. Τύπ. ἐνταμοῦ παρὰ Δουκ. (λ. μ. π. οὔ. φ.).

1) Ὁμοῦ, μαζὶ κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ.) Καλαβρ. (Καρδ. κ. ἄ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φάρασ. κ. ἄ.) Μαριούπ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σαράχ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Εἶμαι - ἔρχομαι - κοιμοῦμαι - πέφτω - πηγαίνω - πίνω - τραγουδῶ - τρώγω ἀντάμα κοιν. Νὰ πάτε ἀδαμῶς ἴσαμ' ἐκεῖ Ἀργυραῖδ. Ὅλοι ἀντάμα (σύμπαντες) Ζάκ. Κάπον σ' εἶδα, κάπον μ' εἶδες, κάπον ψονμὶν ἐφάαμεν

ἀντάμα Κύπρ. Πάντα ἐντάμαν πορπατοῦνε ἀοῦτα τὰ δύο ἀδέλφῳ Τραπ. Ἐντάμα νὰ πάμε 'ς σὸ γυαλὸ Ὁφ. || Φρ. Δὲν ἀφίν' τὰ δυὸ ἀντάμα (δὲν ἀφίνει κἀνένα ἡσυχον) Μακεδ. (Κοζ.) Δὲ μ' ἄφ' οἱς τὰ δυὸ ἀντάμα δῶ μέσα (τὰ ἀνακάτωσες ὄλα) Ἦπ. (Ζαγόρ.) || Παροιμ. φρ. Ἀντάμα κονβενιζάσουμε καὶ χώριμ ἀκούμε (ἐπὶ κακῆς συνεννοήσεως συνομιλητῶν) πολλαχ.

Ἀντάμα δὲ μονοιάζουμε κ' ἡ χωρισιὰ κακὴ 'ναι (ἐπὶ φιλονικούντων καὶ πάλιν συμφιλιουμένων) Πελοπν. (Βυτίν.) κ. ἄ. || Ἄσμ.

Ἀχι, καὶ πῶς τὰ ξέχασες τὰ κάμαμεν ἀδάμα κ' ἐδὰ λυπᾶσαι τὸ χαρτὶ νὰ πέψης ἓνα γράμμα

Κρήτ.

Ἐοῦ 'σαι τ' ἀνθὶ τῆς μιλῆς, τῆς λεμονῆς τὸ φύλλο, ἐοῦ 'σαι ποῦ γεννήθηκες ἀντάμα μὲ τὸν ἥλιο

Ἦπ.

Στρατιῆτες καὶ πραγματευτῆς δύο ἀντάμαν πάνε

Πόντ. Συνών. ἀλλάι B 1, μαζί, δμάδι. 2)

Μεταξὺ Χίος: Ἀντάμα των. Συνών. ἀνάμεσα 1, ἀνα- μεση 1, ἀναμεσικῶς, ἀναμεσοθρό, ἀνάμεσον 1, ἀναμεταξὺ 1. 3) Μόλις Πόντ. (Κερασ.): Ἀνταμοῦ ἓναν ἡῖρα. 4) Εὐθύς ὡς Πόντ. (Κερασ.): Ἀνταμοῦ εἶπ' αὐτο, ἔρθεν κ' ἐκεῖνος. 5) Ὡς προῦ. μετὰ, συντασσό- μενον μετὰ γενικῆς Καπ. (Σινασσ. Φάρασ. κ. ἄ.) Κάρπ. Πόντ. (Κοτύωρ.) Χίος: Νὰ μὴ μιλῆς πλὴν ἀντάμα μου Κάρπ. Τὴν δαπάνα σ' ἔπαρ' ἐντάμα σ' (δαπάνα=ἐφόδια) Κοτύωρ. Ἐὼ εἶμαι δάμα του Φάρασ. Ἡ πεντάμορφη σαφοῦ δὲν μπόρ' σεν νὰ ποίκ' τὴν γνώμη τ', ἀποφάσισε νὰ φύγῃ κ' ἐτοῦτ' δάμα τ' (σαφοῦ = ἐπειδὴ) Σινασσ. Συνών. ἄμα A 3.

άνταμάκι τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάμης.

1) Ἀνθρωπος κομψός. 2) Ἀνθρωπος γενναῖος.

άνταμείβω λόγ. κοιν. ἀνταμείβω Εὐβ. (Κάρυστ.) ἀδαμείβω Κρήτ. ἀντιμέβω Χίος (Βροντ. κ. ἄ.) — ΣΖαμπέλ. Ἄσμ. δημοτ. 764 ἀδιμέβω Κεφαλλ. ἀδιμέβον Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν. (Μάν.) ἀδιμέβω Κρήτ. ἀδινέβω Κρήτ. (Ἐμπαρ.) ἀντιμέβω Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. κ. ἄ.) δαμείβω Ἀστνπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνταμείβομαι. Ὁ τύπ. ἀντιμέβω κατ' ἀποκατάστασιν τῆς προθ. ἀντί, δι' ὃ ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 24 (1912) 27, ἡ δὲ κατάλ. μετεπλάσθη κατὰ τὰ εἰς -εύω (-έβω) ὡς καὶ ἀναπαύω - ἀναπεύω, συγ- κρούω - συγκρέβω, δι' ὃ ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 9 (1897) 199 καὶ 215, 24 (1912) 12 καὶ MNE 1, 271 καὶ 2, 518. Ὁ τύπ. οὗτος καὶ μεσν. Ἐν τῷ τύπ. ἀδινέβω ἐτράπη τὸ μ εἰς ν κατ' ἀνομ. διὰ τὸ ἐπόμενον χειλικὸν β. Πβ. καὶ ἀδινεβὴ ἐν λ. ἀνταμοιβή.

1) Ἀνταποδίδω τὸ καλὸν ἢ καὶ τὸ κακόν, καθόλου ἀνταποδίδω κοιν.: Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀνταμείψῃ κοιν. Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀδιμέψῃ γιὰ τὸ καλὸ ποῦ μοῦ 'καμες Κρήτ. Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀδαμείψῃ κατὰ τὰ ἔργα σου αὐτόθ. Ὁ Θιγὸς νὰ σοῦ δαμείψῃ τὸ μιστό σου Ἀστνπ. Καλὰ μ' ἀντίμεψες Κονίστρ. Αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπες θὰ σοῦ τὰ ἀδινέψω μὲ ἡμέρα Ἐμπαρ. Τοῦ 'πα ἓνα λόγο καὶ μοῦ τὸν ἀντίμεψε Βροντ. || Ἄσμ.

Θὰ σ' ἀντιμέψω μὲ τσαιρὸ 'ς τ' ἀρρεβωνιάσματά σου Κύμ.

Ἄσε μ', ἀφέντη μ', ἄσε με κ' ἐγὼ νὰ σ' ἀντιμέψω, νὰ κατεβῆς σὲ πόλεμο, νὰ μπῆς νὰ πολεμήσῃς, νὰ σκύνω τὸ κεφάλι μου νὰ κόψουν τὸ δικό σου

ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἀν.

Ἐννοια σου, νοιά σου, μαῦρε μου, τσ' ἐγὼ νὰ σ' ἀνταμείψω Κάρυστ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. στ. 606 (ἐκδ. Wagner

